

ROLF SCHREINER:

Den 5. Beatle

Han blei født 22. mai 1946 i østre del av Belfast, Nord-Irland. Då han va 11 år, begynte han på Grosvenor High School, men då han forsto at på den skolen va de mest opptatt av rugby, va veien kort te Lisnasharragh Secondary School, der de fokuserte mest på fotball. Han holdt med det lokale laget Glentorian – og med Wolverhampton (!).

Då han va 15 år, i 1961, va Bob Bishop i Belfast – han va sendt te Nord-Irland for å speida itte fotballtalantar. Bishop sendte et telegram te sjefen sin, manager Matt Busby i Manchester United, og der sto det: «I think I've found you a genius.»

Og det unge geniet va klubbbløs. Någen «kloge håver» i Glentorian hadde gitt klar beskjed: «Du e for liden og lette.» Dermed skreiv den 15-årige George onna på ein kontrakt med United sin sjefsspeidar, Joe Armstrong. Og George blei med te Manchester. Men allerede itte to uger blei hjemlengselen for stor, og han dro hjem te Belfast.

Så skjerpte han seg. Det va fotballspelar han ville bli, og han hadde jo kontrakt med ein verdensberømte klubb. Han dro tebage te Manchester og fekk ein toårs amatørkontrakt – som bud på sykkel og anledning te å trenast med United to ganger i uga.

George va 17 år då han debuterte på A-laget te United 14. september 1963 mod West Bromwich. I romjulen sama året skårte han sitt fyste seriemål mod Burnley. I resten av sesongen 1963/64 lagde han fem mål.

George fekk superstar-status då han va 19 år og skårte to mål i Europacupens kvartfinale mod Benfica på Estádio da Luz i Lisboa den 9. mars 1966. Han va langhåra og sjarmerande, og portugisisk presse kalte han for «O Quinto Beatle» – den femte Beatle. Då United reiste hjem te England, blei George fotografert med ein nye sombrero på håvet, og billedteksten va «El Beatle».

George blei engelsk ligamester for United to ganger, og han skårte to mål i finalen mod Benfica då laget hans vant Europacupen for serievinnere i 1968, som fyste engelske lag i historien. Og dermed blei George, 1,75 meter høge, kåra te Europas beste spelar det året. Han opptådte på Top of the Pops og fekk status som rockestjerna.

I sesongen 1969/70 skårte George 23 mål, inkludert seks mål i 8–2 seieren øve Northampton, nye rekord i FA-Cupen. Då blei han invitert te No. 10 Downing Street av statsminister Harold Wilson, som allerede hadde skreve flerne fanbrev te George. (Sikkert for å innynnda seg med IRA og Nord-Irland.) Der va òg andre så skrev te George. I perioder kunne han få 10.000 fanbrev i uga.

Itte kvert fekk George problemer med disiplinen i laget – blant aent blei han suspendert av United i to uger då han foretrakk å tilbringa weekenden med skuespelar Sinéad Cusack i stedet for å møda opp på Stamford Bridge og spela mod Chelsea. (Ja, hu e datter te skuespelar Cyril Cusack og kånå te Jeremy Irons.)

Og i januar 1972 va George vekke fra treningane i ei uga – det va kjekkare å vær med Miss Great Britain 1971, Carolyn Moore. Itte kvert va han merr på nattklubbane i London enn på trening i Manchester, og han blei satt på transferlista med ein prislapp på 300.000 pund. Det blei ligavel någen kamper te for United – før George forlod klubben og la opp i 1973. Då hadde han spelt 466 kampar for United og skårt 178 mål. George va ein driblefant, og han blei brukt både som kantspelar og offensiv midtbanespelar. Han skårte òg ni mål på 37 landskampar for Nord-Irland.

George gjorde come-back for naboklubben Stockport, og spelte seinare for Fulham, den skotske klubben Hibernian og flerne klubbar i USA. Itte et kort opphold i den australske klubben Brisbane Lions og ein halve sesong for Bournemouth i hjemlandet la han opp for godt i 1983 – då va han 37 år.

Dermed gjekk han fra sportssidene te tabloidavisenes sladrespalter. George blei arrestert for fyllekjøring i 1984, og slått personlig konkurs någen år ittepå. Og han hjalp journalistene med freske udtalelser.

«Eg har brukt mange penger på alkohol, damer og raske biler – resten har eg bare sløst bort.»

«Eg pleide å missa møje. Miss Canada, miss Storbritannia, miss World...»

«I 1969 kutta eg ud damer og alkohol – det va de verste 20 minuttene i mitt liv.»

«Eg var der i 10 timer og hadde 40 pints med øl – dermed slo eg min gamle rekord med 20 minutter.»

«Hvis valget sto mellom å dribla fira mann og dundra ballen i mål fra 30 meter mod Liverpool på Anfield, eller gå te sengs med Miss World, ville det vært vanskelig å velga. Heldigvis har eg gjort begge deler. Den stysste forskjellen e egentlig at det eina gjør du foran 50.000 tilskuere.»

George sine alkoholvaner førte te levertransplantasjon i 2002 og klar beskjed om å slutta å drikka. Det gjekk dårligt. Høsten 2005 blei han innlagt på sykehus, der han lod seg avbilda for avisen News of the World med ein plakat: «Don't die like me!» Ny lever og gamle nyrrer hadde fått nok, og George døde 25. november på Cromwell Hospital i London – han blei 59 år.

Pelé har sagt: «Han va den beste fotballspelar verden har sett.»

Franz Beckenbauer har sagt: «Han va ein av tidenes beste, og sannsynligvis den aller beste som ikkje har spelt finale i VM.»

De hadde sikkert rett – ude på fotballbanen va George Best.